

ŠIESTA KAPITOLA

Josh

Po tom, čo som si s Avery dohodol rande, som bol priveľmi nabusený. Preto som sa pustil do príprav.

Za nájomným domom, v tehlovej búde, ktorá sa zvažovala mierne dolava, som hľadel na svoje otlčené auto mabeline.

V porovnaní s Averiným angličákom moje vozidlo slabej zrážke odolalo. Výkonné autá konštruovali práve tak – s ohľadom na pevnosť. Dnešné vozidlá sa krčia ako papierové vreckovky. Vídal som to denne a väčšina ľudí ani zďaleka nemala také šťastie ako Avery. Zdalo sa, že sama sebe slúži ako talizman, ibaže by... Natiahol som ruku a chytil som centovú mincu, ktorá ležala pod tričkom. Našiel som ju na dlážke auta tesne predtým, ako nastala zrážka.

Sadol som si na päty a prstami som prešiel po farbe pripomínajúcej dojčenskú stolicu, ktorá mi zohavila predný lavý nárazník.

„Čo ti to urobila?“ Zo všetkých síl som sa snažil odstrániť zvyšky farby. Potom som vstal a sťažka vydýchol. Averin prius teraz tvoril súčasť môjho mabelinu. Nemali spoločné takmer

nič, spojila ich až nedávna udalosť. Dočerta, nárazník som mohol vyleštiť a pretrieť, no šmuha od Avery sa mi na ňom páčila. Podobnú stopu zanechala na mne.

„Zdá sa, že sa musím prejsť na vrakovisko a nájsť ti nový predný svetlomet. V takomto stave ťa nemôžem vziať na rande.“

Z vrecka som vylovil telefón a prešiel som prstom po displeji, aby som sa pozrel, koľko je hodín. Vrakovisko otvorila až o niekoľko hodín, a ako poznám Buda, diely začne vyťahovať až po tom, čo s partnerom Dustym zjdu na rannú kávu do podniku Emerson's Country Store.

Keby som odišiel zavčasu, nápoj by som mu mohol kúpiť cestou. Buda by možno rozhýbal ranný sendvič. Mal som iba deň na to, aby som dal všetko do poriadku.

Nepodliehal som však obavám. Za posledných šesť rokov som mabeline prakticky poskladal vlastnými rukami. Bolo to moje vysnívané auto, už keď som bol chlapec, a poznal som každý centimeter karosérie. Ako nové mohlo vyzerat' raz-dva. Vždy som rád pracoval manuálne a dával dokopy veci i ľudí. Navyše to bolo lacnejšie ako terapia. Existovalo iba máločo, na čo by nezabralo trochu maziva a tvrdej roboty.

Kýval som hlavou zboka nabok a vychutnával som si úľavu, ktorú mi prinášalo napínanie ubolených svalov krku. Po nehode som bol ešte stále zmorený a rozmýšľal som, prečo Avery necíti nijakú bolesť. Tešil som sa na to, že poodhalím jej tajomstvá.

Najťažšie zo všetkého bude naplánovať stretnutie. Avery si asi myslela, že latku mám nastavenú nízko. Ako ktorákoľvek iná sebedomá a rozumná žena, aj ona pri pohľade na moju zanedbanú tvár a ruky špinavé od maziva vycítila nebezpečenstvo. No mýlila sa.

Otvoril som dvere na strane šoféra, vkĺzol som do auta a otočil som kľúčom. Dupol som na plynový pedál, takže mo-

tor zahučal. S úľavou som si potvrdil, že vozidlo utrpelo iba kozmetické poškodenie.

Jazda mestom bola pokojná. Bud vlastnil rozľahlý pozemok hneď za Filadelfiou, a hoci mesto sa rozprestieralo neďaleko, cítil som sa tam ako v inom svete. Cesty preplnili amišské povozy smerujúce na zeleninové trhy. Nespomalila ich ani neúnavná letná horúčava.

Keď som prechádzal popri staršom mužovi s opratami v rukách, zamával som mu. Prikývol a bradou sa obtrel o jednoduchú ručne šitú košeľu.

Motor zahučal, no kôň sa vďaka klapkám na očiach nevyplašil a sústredil sa na cestu pred sebou.

Keď som sa viezol medzi troma malými kopcami, spomalil som. Potom som odbočil na starú prašnú cestu, ktorá viedla k Budovmu vrakovisku. V Pensylvánii som nebýval dlho. Bud však patril k prvým ľuďom, ktorých som tam spoznal. Do mesta som totiž dorazil s poruchou, pre ktorú mi unikal olej, a nemal som kde prenocovať. Bud mi dovolil spať na jeho pohovke až dovtedy, kým som si nenašiel byt a nezačal nový život.

„Nemyslel som si, že budeš hore.“ Zatvoril som dvere auta a prešiel som na druhú stranu parkoviska.

Bud stál vo vratkom prístrešku a do starej handry si utieral masné ruky. „Časovanie nefunguje.“ Ukázal na starý otlčený chevy, ktorý stál pred ním. „Nasadni. Použijem stroboskopickú lampu na nastavovanie predstihu.“

Vyhovel som mu a otočil som kľúčom zapalovania. Namáhal som motor a čakal som na Budov signál. Niekoľko ráz zaklial a pribuchol kapotu. Vystúpil som a pokrútil som hlavou.

„Čo ťa privádza do týchto končín tak zavčasu?“ Keď rozprával, vôbec na mňa nepozrel.

„Mabeline bolo už aj v lepšom stave.“ Prešli sme k môjmu autu. Prestrčil som ruku cez okno vodiča a vytiahol som dva poháre kávy a raňajky z reštaurácie s rýchlym občerstvením.

„Dopekla, synak. Čo si s ním urobil?“ Vytrhol mi z ruky jeden z pohárov a bez akéhokoľvek poďakovania začal piť horúci nápoj. Tiekol mu po trojdňovom strnisku a splýval so škvrnami na starom sivom tričku. Musel som potlačiť smiech.

„Pobil som sa s priusom.“

Bud široko otvoril oči a pokrútil hlavou. „Radšej si nebudem predstavovať, ako dopadol v súboji s touto beštou.“

„Mohol by si z nejakého vraku vytiahnuť predný svetlomet?“

„Poviem Russelovi, aby ho pohládal. Môžeš si ho vziať, keď sa tu zastavíš nabudúce.“

„Potrebujem ho dnes. Mám... plány.“

„Musí pre teba niečo znamenať, ak chceš po ňu prísť v mabeline.“

Neodpovedal som. Napil som sa kávy, aby som skryl úsmev, a popálil som si peru.

„Vieš, kde sú také veci,“ zamrmlal a vzal mi z ruky vrecko s jedlom. Nato sa odobral do rozpadávajúceho sa karavanu na okraji pozemku.

* * *

Po niekoľkých hodinách som mal telo pokryté potom a špinou. Mabeline však parkovalo pred nájomným domom a konečne vyzeralo ako pred nehodou. Vklzol som pod sprchu, a keď mi studená voda stekala po unavených, boľavých svaloch, stonal som. Zbavoval som sa posledných zvyškov driny a vtom mi prišla na um Avery a rande. Očakával som, že ma celý večer

bude zhadzovať v súvislosti s každou maličkosťou, preto všetko muselo byť dokonalé.

Už predtým som sa rozhodol pre tmavomodrú košelu s golierom, ktorý sa zapína na gombičky, a džínsy podobnej farby. Na rozdiel od doktora Rosa som nevladl talianske topánky, vedel som sa však upraviť. Keď som si oholil tvár, takmer som pripomínal typ muža, akého môže žena priviesť domov a predstaviť matke. Takmer.

Rýchlo som sa prichystal a položil som Daxovi na dlážku taniere s krmivom. Potom som vyšiel z bytu.

Vedel som, že Avery bude po zmene vyčerpaná. Napriek tomu, že som veľmi túžil po tom, aby sa jej telo opäť pritislo k môjmu, tanec neprichádzal do úvahy.

Došľaka. Na parkovisko som dorazil o dvadsať minút skôr. Slnko už zmizlo za vysokými budovami a pre tlmené kvílenie sanitky v dialke som natolko nevnímaval búšiace srdce v hrudi. *Naozaj som nervózny?* Nikdy predtým mi nezáležalo na tom, aby som na dievča urobil dojem. Tento pocit mi pripadal taký cudzí, že som chvíľu uvažoval nad tým, že stretnutie zruším. No keď Avery vyšla z nemocnice v džínsoch, ktoré jej obopínali jemné krivky, a v priliehavom bielom tričku bez rukávov, vedel som, že nemôžem cúvnuť. Oprel som sa o dvere auta, ruky som si zasunul do vreciek a čakal som na chvíľu, keď sa nám stretnú pohľady.

Len čo si ma všimla, na tvári sa mi rozhostil úsmev a jamky na lícach sa mi prehĺbili. Niekoľko kamarátov zo sanitky sa mi zdôverilo, že v takýchto situáciách pociťuje zásah elektrickým prúdom. Smial som sa im, no teraz som zažíval to isté. Skôr ako zamierila ku mne, zaváhala. Akoby aj ona rozmýšľala nad tým, že to zabalí. Upravila si remienok, na ktorom jej z pleca visela kabelka. Chvíľu na mňa hľadela, potom zažmurkala a sklopila zrak k nohám.

V tesnom závese za ňou kráčala jej priateľka Deb. Len čo ma zbadala, tlapla Avery po pleci. Čosi zašepkala a Avery sa zachechtala. Keď jej kamoška vložila do dlane peniaze, nahlas sa rozosmiala. Opäťkami klopkala po dlažbe a dlhými nohami seabedome kráčala ku mne. Výraz na jej tvári však prezrádzal iné emócie. Deb zabočila k svojmu autu. Avery na ňu naposledy pozrela a asi dva metre odo mňa zastala.

„Nebola som si istá, či prídete,“ priznala a zdvihla ku mne zrak. Nato pokrčila nosom, akoby lutovala, že tie slová vypustila z úst.

„Deb stavila na moju porážku?“ spýtal som sa. Zadíval som sa na zhúžvanú bankovku, ktorú zvierala v ruke.

„Skôr na moju. Myslela si, že z toho vycúvam.“

Prikývol som. Snažil som sa prísť na to, čo to o Avery vypovedá. „V tom prípade by sme mali vyraziť, aby ste si to nerozmysleli.“ Objal som ju okolo drieku a viedol k dverám spolujazdca. Napokon som ich otvoril.

„Kto mal vedieť, že ste taký džentlmen?“ Vklzla dnu a pribuchol som dvere. Usiloval som sa nebežať k tým svojim, ale nemohol som sa dočkať, kedy sa začne náš večer.

Naštartoval som motor a mykol som sa. Z reproduktorov totiž začala hulákať skupina AC/DC. „Môžete to zmeniť,“ zamrmlal som. Natiahol som ruku a otočil regulátorom hlasitosti.

„Nie, to je v poriadku. Hudba sa mi páči.“

Keď som cúval, cítil som na sebe jej pohľad. Zaradil som rýchlosť a pozrel som doľava. Deb si prechádzala prstom po krku, aby mi naznačila, čo ma čaká, ak ublížim jej priateľke.

„Takže... kam pôjdeme?“

Odkášlal som si. Rozhliadol som sa po ulici a zaradil som sa do premávky. „Ste hladná?“

Prikývla.

Netušil som, čo robieva rada. Možno to však bolo naše prvé a posledné rande, preto som nechcel na nič zabudnúť. Zadívala sa na zadné sedadlo a široko sa usmiala. „Prosím, povedzte, že ste nevarili.“

„Ešte stále mám obočie, či nie?“ zažartoval som. Spýtavo na mňa pozrela. Odkiaľ som si. Odrazu na mňa doľahla nervozita. Avery patrila k ženám, ktoré prítahovali muži ako doktor Rose. Mala pravdu, musel som podať vyšší výkon. „Nie, madam, nevaril som. Dnes nie.“

Vyšli sme z mesta a napredovali sme po vidieckych cestách, ktoré sa kľukatili pomedzi nízke kopce. Vošiel som do zadného vchodu Budovho vrakoviska. Avery po mojom boku zmeravela. Naťahovala krk a rozhliadala sa po nekonečných radoch rozpadnutých áut.

„Vedela som to. Priviedli ste ma sem, aby ste ma zavraždili.“

Zasmial som sa. Zašiel som s autom tak, aby bolo zároveň s ostatnými vozidlami, a vypol som motor. Keď predné svetlomety zhasli, na starú bielu plachtu, ktorá ležala visela z kopy skrúteného kovu, dopadalo zhora žiarivé svetlo.

„No tak.“ Otvoril som dvere a zo zadného sedadla som schytil záhadnú škatuľku a plachtu, ktorá ladila s tou, čo visela pred nami.

Avery chvíľu váhala, potom ma nasledovala.

Rozložil som plachtu na trávnu, ktorá nerovnomerne rástla pred autom, kľakol som si na kolená a čakal som, kým si ku mne prisadne.

„Keďže obaja neznáme ľudí, ktorí rozprávajú v kine, povedal som si, že toto bude lepšia voľba. Dvanásť hektárov v každom smere niet ani živej duše.“

„Povedal práve sériový vrah,“ podotkla Avery s kamenou tvárou.